

Heiton päässä birdie

Frisbeegolfissa rento yhteishenki yhdistyy luonnossa liikkumiseen. Tavoitteena on heittää muovikiekkoa korimaaliin ja golfin tapaan päästä rata läpi mahdollisimman vähin heitoin.

Vermon ravirata takana, heitto edessä. **Anne Matilainen**, 29, vetää kiekon taakse, kääntää vartalon perässä ja sinkoaa nopean vartalon ojennuksen saattelemana kiekon matkaan. 175-grammainen lähestymiskiekko on matkallaan kohti harjanteen keskellä odottavaa koria.

– Menisikö nyt hieman vasemmalle, *hyzeriksi*, tämä heitto. Mitta oli kyllä kohdallaan, Anne arvioi suoritustaan väylän 13 tii-paikalla.

Frisbeegolfarin vieressä nyökkäilee heittovuoroaan odottava kolmikko. Puhurisen ilman halki kauniissa asennossa lentävän kiekon lentorata tyydyttää tuhansia heittoja nähneitä silmiä.

On Annen avopuolison **Petri Behmin**, 30, vuoro. Petri hengähtää, ottaa askeleen etuvasempaan, kääntää selän tiukan ristiaskelen kautta menosuuntaan, heittää oikean jalan viereen pönkäksi ja antaa oikean käden tehdä pitkän kaaren ilmassa.

Kiekko häipyy viivana nurmikukkulan oikeaan reunaan. Jossain lehtipuiden katveessa makaillee äsken vihaisesti ilmojen halki lentänyt muoviesine. Frisbeegolfin kielellä Petrin kiskaisusta tuli *anhyzer*, oikealle kaartunut heitto.

– No voi, Petri puuskahtaa ja nauraa päälle.

Saija Alaharju, 30, ja **Henry Lehto**, 27, naurahtavat vieressä.

– No, saapa nähdä, mitä täältä kohta tulee, Henry tiivistää kierroksen toisen avoparin mietteet asettuessaan heittämään aloitustaan.

PUKUKOODI PUUTTUU

Frisbeegolf on suurelle yleisölle tuntemattomaksi jäänyt laji. Isoveljensä golfin tavoin reikä kerrallaan par-luokituksin etenevä laji ei paistattele urheiluruuduissa, eikä kisoissa juokse tuhansia isiä poikavuosiensa unelmia kompensoimassa.

Silti jatkuvasti suosiotaan kasvattaneessa frisbeegolfissa olisi selkeästi aineksia nousta yhdeksi 2000-luvun nuoria houkuttelevaksi trendilajiksi. Tunnelma on välittömän rento, tittelit ovat jääneet parkkipaikalle, ja voiton tunteen saavuttamiseksi tuntuu riittävän zenmäisen tasapainoisesti kohti maalikoria kaartava heitto.

– Täällä hengaillee aina väkeä. Se, jolla on aikaa, leikkaa nurmikoita ja katselee, jos joku tulisi heittelemään. Ja ei unohdeta, että harrastus on todella halpa: kiekkojen hinnat liikkuvat kymmenen euron molemmin puolin ja parilla kolmella erilaisella pärjää oikein hyvin.

Intohimoinenkaan frisbeegolfaja ei haali niskaansa tiukkoja harjoitusaikatauluja eikä päälleen urheilumuodin viimeisiä hullutuksia. Jutunteon hetkellä rataa kiertääkin alan harrastajaa jos jonkinmoisissa vermeissä. Harjoitusalueella putteja koriin heittelee mies suorissa housuissaan, ja metsänreunassa hiihtelee

Heiton valinta riippuu tilanteesta ja pelaajan mieltymyksistä.

? Mikä ihmeen frisbeegolf?

◆ **Muovisella liitokiekolla**, frisbeellä, pelattava laji, jossa tarkoituksena on saada kiekko maalikoriin mahdollisimman vähillä heitoilla. Radoilla on jokaiselle väylälle ihannetulokset eli par-luvut.

◆ **Kiekkoja on erilaisia**: avausheittoihin on kovareunaiset draiverit, lähestymisetäisyydelle eli alle 100 metriin pääsyn jälkeen otetaan käyttöön pyöreämpireunainen lähestymiskiekko, maalikorin lähimaastossa käytetään metallikoriin paremmin jäävää, pehmeämpää ja paksumpaa putteria. Perinteisestä huoltoasemafrisbeestä ne eroavat erityisesti jäykkyytensä ja lento-ominaisuuksiensa puolesta.

◆ **Kiekkoja on 150–180 gramman** välillä, yleisimmän kiekko painaa 170–180 grammaa. Kiekot on jaoteltu lento-ominaisuuksiensa mukaan numeroituihin ali- ja ylivakaisiin välineisiin, joista ensimmäinen kaartuu oikealle, jälkimmäinen vasemmalle.

◆ **Heitossa tärkeää on vedon** eli heittokäden kulkeman matkan pituuden arviointi, ei niinkään voima. Myös muun muassa käsiliikkeen nopeus, ajoitus ja heittotekniikka vaikuttavat kiekon lentoon.

◆ **Lajin luonteeseen** pääsee nopeasti käiksi tutustumalla Suomen frisbeeliiton sivuihin www.frisbeeliitto.com ja seuraten linkkejä.

Missä harrastaa?

Talin huipuksi nimetty rata on

suomalaisen frisbee- tai kiekkogolfin talkootyön komea voimannäytös. Yksi Suomen viidestä täysimittaisesta, 18-väyläisestä, radasta sijaitsee Helsingin ja Espoon rajalla: Vermon raviradan vieressä, vanhan kaatopaikkamäen päällä.

– Kun tänne vuosituhannen vaihteessa tultiin, paikka puski miehenkoruista heinää ja risukkoa. Lukemattomien talkootuntien jälkeen seuramme, Talin Tallaajien, voimin saatiin tänne raivattua Suomen hienoimpia paikkoja alan harrastajalle, Henry Lehto muistelee.

– Kaupunkikin on mukavasti tukenut tätä, tuo täyttömaata ja antaa vähän rahallistakin avustusta. Lienee heillekin mukavampi, että tienoo pysyy kunnossa meidän voimin, kun ei tällaista vanhaa kaatopaikkaa voi asuinkäyttöön noin vain muuttaa.

– Tästä on tullut vieressä asuville pajamäkeläisillekin suosittu ulkoilualue. Tänne kun saa ilmaiseksi tulla kuka vaan: heittämään tai ulkoilemaan, Anne Matilainen sanoo.

Suomen frisbeegolf-radat löytyvät muuallakin usein joutomailta: metsistä, pellonlaidoista, mutta myös puistoista ja ulkoilualueilta. Ensimmäinen rata perustettiin Suomeen 1983, Helsingin Meilahteen.

Tällä hetkellä Suomessa on vajaa 40 kiinteää frisbeegolf-rataa, joista suuri osa sijoittuu pääkaupunkiseudulle: Itä- ja Pohjois-Suomen kunnat on jääneet tästä perin halvasta huvista miltei osattomiksi.

Useimmat radat ovat ilmaisia ja vapaasti käytettävissä, mutta yksityisiä ja maksullisia paikkoja on myös. Nettisivuilla osoitteessa www.frisbeez.com runsaasti tietoa lajista ja harrastuspaikoista.

nuorten miesten kopla katumuodissaan.

Petrin jaloissa pyörivät tuulessa lepattavat rikkinäiset farkut, ja Henryllä on kevyet verkkarit.

– Varusteilla ei ole oikeasti mitään väliä. Kunhan vain pysyy kuivana eivätkä vaatteet haittaa heittämistä. Pukukoodia ei todellakaan ole, Saija pohtii.

– Mutta kyllä tästä tavoitteellista urheiluakin saa aikaan. Huiput treenaavat päivittäin ja kilpailevat maailman huippujen kanssa tiukasti, Anne muistuttaa.

HEITTO TILANTEEN MUKAAN

Niin kuin jokaisessa itseään kunnioittavassa lajissa, on Kaliforniasta 1974 alkunsa saaneessa frisbeegolfissa myös omat kielelliset kiemuransa. Yhtä pahaksi tilanne ei sentään ole äitynyt kuin lumilautailussa, jonka tv-lähetyksien selostuksen ymmärtäminen vaatisi vähintään assyriologian laudatur-opintoja.

OB, overall, seppeli, pizza, nänni, monsteri, hyzer, gimmie... mitä tällaiset sanat kertovat lajia ymmärtämättömälle?

– Aika vähän, mutta meille ne kertovat

paljon. Sanastoa on kyllä suomennettu yhdessä, mutta heitoista on kuitenkin helpompi puhua, kun on vakiintuneet käsitteet, Petri sanoo kietoessaan neljää sormeaan muovisen kiekon reunan taakse heitto-otetta varten.

– Tämä ote on *powergrip*, jolla heitän *backhandin* – siis sellaisen kämmenselkä edellä menevän heiton, jollaisia kaikki heittävät mökilläkin. Jos taas heittäisin ranteen sisäpuoli eteenpäin, se olisi *fore*. Esteiden yli voi heittää *upsin*, niiden ali taas *rollerin*. Heiton valinta riippuu siitä, mikä on tilanne tai mihin on tottunut.

– Saija heittää esimerkiksi usein *fore*-puolelta, Anne huomauttaa.

Aivan, siltä puolelta, josta kerran kesässä frisbeen reunaan tarttuva saa aikaan järkyttäviä seurauksia: rikkoutuneita ikkunoita, muljahtaneita ranteita, naapureiden naurua.

– Se vaatii ehkä hieman harjoittelua, mutta ei ole lopulta kovin hankalaa. Kehon koordinaatio ja sormien asento on siinä tärkeässä osassa – niiden pitää olla hyvässä yhteistyössä, Petri muistuttaa. ●

SUOMEN FRISBEGOLF-RATOJA

Heinola	Urheilupuisto	9 väylää
Helsinki	Meilahti	14 väylää
Kajaani	Katinkulta	9 väylää
Kauhajoki	Uimahallinpuisto	18 väylää
Lohja	Kisakallio	9 väylää
Oulu	Hirosen ulk.puisto	18 väylää
Raisio	Vetikon puisto	5 väylää
Tammisaari	Tammisaari	18 väylää
Tampere	Vihioja	9 väylää
Turku	Urheilupuisto	9 väylää
Vantaa	Simonmetsä	9 väylää
Vierumäki	Urheilupuisto	9 väylää